

[Peter Nielsen.]

de fornødne investeringer. Det andet bliver i det lange løb for dyrt for skatteyderne.

Ja, min formelle opgave er jo for så vidt ved denne lejlighed at anbefale tillægsbevillingslovforslaget. Det gør jeg med glæde, idet betænkningen jo giver udtryk for, at der stort set er enighed om statens udgiftspolitik. Jeg vil så håbe, at vi til efteråret kan blive enige om statens indtægtspolitik, et retfærdigt og forenklet skattesystem, og således at der er den fornødne balance mellem udgifter og indtægter, hvilket er en af de væsentligste forudsætninger for, at vi her i Danmark fortsat kan øge produktionen, holde den fulde beskæftigelse og sætte levedoden i vejret. Det må være alle partiers fælles interesse og målsætning.

Poul Hartling: Efter sædvanlig tradition skal jeg benytte lejligheden til at knytte nogle betragtninger til det folketingsår, som er forløbet siden samlingens åbning den første tirsdag i oktober 1965.

Når vi ser tilbage over folketingssamlingen, taler vi jo i første række om vore hjemlige anliggender, og de har også lagt mest beslag på folketingets kræfter og udfyldt mange små og store debatter her i salen. Det er imidlertid med tilfredshed, at jeg konstaterer en tendens til at lade udenrigspolitiske vurderinger få en mere fremskudt plads i debatterne. Gennem flere år har vi fra venstres side rejst kravet om en mere levende og en mere nuanceret udenrigsdebat. Det har imidlertid altid været klart, at debatten måtte have impulser fra regeringens side, hvis den skulle få en sådan dybde og kvalitet, at folketinget dermed kunne yde sit bidrag til at imødekomme det stadigt voksende krav hos offentligheden og især hos ungdommen om en alsidig og velfbalanceret orientering. Det skal indrømmes, at regeringen i den forløbne del af samlingen har vist større forståelse for dette synspunkt end tidligere, men hverken regering eller folketing er nået så langt på dette område, som man kunne ønske.

Markedsproblemet er vel vort største udenrigspolitiske problem i øjeblikket. Det blev indgående drøftet i sidste uge, og jeg skal ikke sige noget herom i dag.

Dernæst trænger NATO-problemerne sig

ind på livet af os, og i de kommende år vil de lægge beslag på den største opmærksomhed fra vor side. Jeg kan ikke lade være med at udtrykke håbet om, at debatten om vor sikkerhedspolitik må blive præget af grundig, lidenskabsløs saglighed. Den skulle nødvendig blive afsporet, således som Vietnamdebatten somme tider har været på vej til. Under behandlingen af NATOs problemer må man efter venstres opfattelse ikke alene tænke i militære baner. I de år, der er gået siden Atlantpagtens undertegnelse, har det meget forståeligt i særlig grad været den militære problemstilling, der har trængt sig i forgrunden. Der hører den også fremdeles hjemme, men det udelukker ikke, at man i fremtiden ofrer større kraft på at udnytte NATO-samarbejdet til at styrke freden ved hjælp af andre midler end udbygningen af det militære beredskab.

Regeringens igangværende initiativ med henblik på at udvikle en øst-vestlig kontakt, der skulle sigte på at bringe de europæiske problemer frem til forhandlingsbordet, hilser vi, hvad princippet angår, med tilfredshed. Vi mener ikke, at nogen chance må lades uprøvet for at fremme den øst-vestlige forståelse, som vi trods Vietnamkrigen har baggrund for at håbe på. Det må imidlertid siges, at vi ikke finder, at regeringens diplomati i denne sag har stået mål med den gode hensigt. Det er indlysende, at et forsøg på at inddrage NATO i et vidtrækkende initiativ med den målsætning at løse op for den fastlåste situation i Europa kræver de mest omhyggelige diplomatiske forberedelser. Efter hvad der foreligger oplyst om regeringens fremgangsmåde, forekommer det berettiget at give det råd at udvise større realitetssans og større omhu ved fremtidige aktioner af denne art. Det er en smule beskæmmende for Danmark, at ansete udenlandske dagblade har haft anledning til at udkaste den mistanke, at den danske regering i denne sag har forfulgt formål, der havde noget at gøre med reklame og dermed altså med indenrigspolitisk bestemte hensyn. Jeg tænker i denne sammenhæng bl. a. på beslutningen om at bringe regeringens tanker frem på et alt for tidligt tidspunkt for et så relativt stort forum som NATO-rådet, for ministrenes stedfortrædere. Det kan ikke have overrasket regeringen, at resultatet